

## [Forsvarsministeren.]

stillet, og som jeg naturligvis ikke kan forlange at det ærede medlem hr. Viggo Starcke på stående fod skal kunne besvare, er imidlertid langt fra de eneste, der melder sig, når man betragter det fremsatte forslag. For mig at se er der næsten ikke en linie i dette forslag, der ikke efterlader indtryk af, at det drejer sig om de blindes omgang med farverne, og at det ville være tidsspilde og sikkert også i mange tilfælde rumme temmelig store overraskelser for forslagsstillerne at gå nærmere i detaljer for at søge at skabe fast bund under forslaget.

Jeg tror i det hele taget ikke, at forslaget ville være blevet fremsat, hvis forslagsstillerne havde gjort sig den ulejlighed virkelig grundigt at overveje alle forslagens konsekvenser. Som direktiv betragtet overfor forsvarsministeriet, der jo opfordres til at skabe et forslag på grundlag af de angivne retningslinier, savner forslaget en klar og koncis målsætning for forsvarrets organisation, ligesom der savnes retningslinier for de foreslåede styrkers optræden under de aparte forudsætninger, retsforbundet opererer med. På det her foreliggende grundlag ville det efter min mening være både hensigts- og meningsløst at bebyrde forsvarsministeriet med at løse den rebus, som retsforbundet ikke selv har fundet nøgleordene til, og derfor er det nødvendigt, hvis der skal forhandles videre på dette forslags grund, at en række af de uafklarede spørgsmål, hvoraf jeg har antydnet nogle, og som kommende talere måske vil antyde flere af, i hvert fald bliver klaret på en langt bedre måde, end det er sket i den rå skitse, som her foreligger til behandling.

**Rasmus Hansen:** Det kan uden overdivelse siges, at langt den overvejende part af den danske befolkning er dybt ulykkelig over hele den udvikling, som har medført, at Danmark og en række andre vesteuropæiske lande har måttet gå til at ofre betydelige beløb på militære foranstaltninger, har måttet skride til at ofre betydelige beløb på at forsøge på ved et samarbejde mellem en række lande at få løst deres sikkerhedsproblem. Der vil altid — og det er godt, at det er således — i den danske befolkning utvivlsomt være lydørhed overfor bestræbelser, som tager sigte på, at udgifterne til militære foranstaltninger ikke bliver større, end hensynet til den sikkerhed, der tilstræbes gennem Atlantpagsamarbejdet, gør påkrævet. Men når den

danske befolkning har denne indstilling, så har den også et krav på, at de folk, der vil vejlede den, vejleder den ansvarsbevidst.

Det forslag til beslutning, som nu foreligger fra retsforbundets side, er navnlig bemærkelsesværdigt derved, at det fremsættes godt og vel et halvt år efter, at forsvarskommissionen har afsluttet sit arbejde og rigsdagen har haft lejlighed til at gennemdrøfte og tage beslutning om den forsvarsordning, der skal gennemføres. Retsforbundet kan henvise til, at det på grund af de regler, der eksisterer her på rigsdagen om kommissioners sammensætning, ikke var repræsenteret i forsvarskommissionerne fra 1946 til 1951, da den sidste forsvarskommission blev ophævet; men retsforbundet kan ikke med nogen som helst ret gøre gældende, at det i løbet af den årrække, da der blev forhandlet om en kommende forsvarsordning for Danmark, ikke har haft tid og lejlighed til at søge en orientering, som havde gjort det muligt for retsforbundet at komme med dette forslag eller med et andet forslag, som gav udtryk for retsforbundets synspunkter, på det tidspunkt, da forsvarsordningen var til behandling her på rigsdagen. Jeg siger derfor, det er en påfaldende fremgangsmåde, der nu anvendes af retsforbundet.

Den højtærede forsvarsminister har peget på, at der i det fremsatte forslag til beslutning er mange dunkle punkter. Deri har han fuldstændig ret, men der er en ting, som er klar, og det er, at forslaget udelukkende bygger på frivilligt personale. Vi har af retsforbundets ordfører i dag, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, ikke alene fået fremhævet dette forhold, men tinget er også blevet gjort opmærksom på, at forslagets gennemførelse indeholder muligheder for, at boligbyggeriet kan fremmes derved, at nyt militært byggeri kan undgås.

Den højtærede forsvarsminister har allerede i sit indlæg i dag peget på, at det er uundgåeligt, at retsforbundets forslag vil medføre omfattende militært byggeri. Det er naturligt, at befolkningen vil interessere sig for enhver forsvarlig ordning, som kan føre til forbedring af mulighederne for øget boligbyggeri. Spørgsmålet er blot, om det militære byggeri i synderlig grad har øvet indflydelse på disse muligheder. Spørgsmålet om det militære byggeris indflydelse på mulighederne for boligbyggeri har været stærkt drøftet, navnlig i det sidste års tid. Der er fra medlemmer af regeringen fremsat udtalelser, som har kunnet give befolkningen det indtryk, at boligbyggeriet i 1951 i væ-